1

தேவனுடன் எனது அன்றாட நடை

ஆவிக்குரிய தன்மை (1)

தேவனுடன் ஒரு அன்றாட நடையும் உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையும் ஒன்றானதாகவே உள்ளன. உண்மையான கிறிஸ்தவமும் உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையும் ஒன்றானதாகவே உள்ளன. ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது இன்றைய நாட்களில் நாகரீக பாணியில் மீண்டும் வந்துள்ளது. Newsweek என்ற பத்திரிக்கை, 1996களில் "எப்படிச் செய்வது" என்ற தலைப்பிலான புத்தகங்களை விட ஆவிக்குரிய புத்தகங்கள் அதிகம் எழுதப்பட்டிருப்பதாகக் கண்டறிந்துள்ளது. மக்கள் கிறிஸ்தவத்தில் அல்ல, ஆனால் "ஆவிக்குரிய தன்மையில்" உள்ளனர் என்பது கவலைக் குரியதாக இருக்கிறது. ஒருவேளை "மேற்கத்திய நாட்டுப்புற" இசைக் கலைஞர் கூறிய பின்வரும் கூற்று மிகச் சிறந்ததாக இருக்கலாம்:

> *நான் ஒரு மதவாதியான நபரல்ல. நான் சபைக்குச் செல்வதோ அல்லது எவ்விதமான இறையியலை அல்லது உபதேசத்தை அல்லது வேறு எதையும் நம்புவதோ இல்லை, ஆனால் ஆவிக்குரிய அண்டம் ஒன்று உள்ளது என்று நான் நம்புகின்றேன். நான் இந்து மதம், கிறிஸ்தவம், புத்தமதம் மற்றும் அமெரிக்க நாட்டு ஆவிக்குரிய கொள்கை ஆகியவற்றைப் பற்றி வாசித்துள்ளேன். நான் ஆவிக்குரிய வகையில் கலப்பினத்தவனாக இருக்கின்றேன். நான் முழுவதும் நீல - இரத்தம் கொண்டவனல்ல, ஆனால் எனக்கு எது பயன் படுகிறதோ, அதை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றேன்.*

உபதேசம், உறுதிப்பாடு அல்லது விசுவாசம் ஆகியவை இன்றி ஆவிக் குரிய தன்மை நிலவுவது எவ்வாறு? சிந்தனையின்றி விசுவாசம் நிலவுவது எவ்வாறு? நமது இசைக் கலைஞரான நண்பர், தாமே தமக்குச் சொந்தமான தேவனாகவும் தமது சொந்தமான சபையாகவும் ஆகிவிட்டார். இது, "உங்களுக்கு நீங்களே ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்" ஆவிக்குரிய தன்மையாக உள்ளது. ஆவிக்குரிய தன்மை, சுயநலத்திலும் மேட்டிமையிலும் நிறைவை அடைய முடியும். [ஆனால்] அதில், "சுயத்தினால் உறிஞ்சப்படுதல்" என்ற அபாயம் எப்போதும் உள்ளது. "சுய மேம்பாட்டு" ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையாக இருப்பதில்லை.

தேவனின்றி, வேதாகமம் இன்றி, கிறிஸ்து இன்றி, சத்தியம் இன்றி, சபை

இன்றி, அல்லது உணர்வு இன்றி ஆவிக்குரிய தன்மை எவ்வாறு இருக்க முடியும்? ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது எல்லா விஷயங்களிலும், சுயத்திற்கு ஊழியம் செய்வதாயிருப்பதில்லை. "ஆவிக்குரிய தன்மை" என்ற வார்த்தை யின் சில வடிவங்களைப் பயன்படுத்தி வேதாகமம் எவ்வளவு கொஞ்சமாக வெளிப்படுத்துகின்றது என்பது கவனத்தை ஈர்ப்பதாக உள்ளது. ஆபிரகாம், மோசே, தாவீது, மற்றும் பவுல் ஆகியோர் தங்களைப் பற்றி கூறப்பட்ட மாபெரும் கூற்றுக்களைக் கொண்டிருந்தார்கள், ஆனால் அவர்கள் "ஆவிக் குரியவர்கள்" என்று வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது இல்லை. பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்களை நீங்கள் எவ்வாறு மதிப்பிடுவீர்கள்? யார் மிகவும் அதிகமாக ஆவிக்குரிய தன்மை கொண்டவர்? 1 கொரிந்தியர் 2:9-16; 3:1; கலாத்தியர் 6:1; எபேசியர் 1:3; கொலோசெயர் 1:9; 1 பேதுரு 2:5; மற்றும் ரோமர் 8:6 ஆகியவை அவசியமான ஒரு சில வேதாகமக் குறிப்புகளாக உள்ளன.

நம்மிடத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக தேவபக்தியுள்ள வர்களாக நாம் நினைக்கப்பட வேண்டும் என்று நாம் அனைவருமே விரும்புகின்றோம். பரிசேயர்கள் கொடுக்கும்போது தாரை ஊதுவிக்கச் செய்தார்கள், ஜெப ஆலயங்களிலும் தெருமுனைகளிலும் நீண்ட ஜெபம் செய்தார்கள், உபவாசம் இருக்கும்போது முகவாடலாக இருந்தார்கள் (மத். 6:1-18). பிரசங்கியார்கள் ஒரு புதிய ஊழியத்தில் முதல் ஆண்டில் பெரும் பயம் கொள்கின்றார்கள். மக்கள் தங்களிடம் இருப்பதை விட அதிகமான விசுவாசம் நிறைந்தவர்களாகத் தோன்றுவதற்கு முயற்சி செய்கின்றார்கள். ஒருவர் மற்றவரை அறிந்துகொள்ளும் ஒரு ஆண்டு கடந்தபின்பு, இந்த விளையாட்டு குறைகிறது. ஆயினும், நாம் நம்மையே ஏமாற்றிக் கொள்ளக் கூடும் - சில வேளைகளில் இதை நாம் செய்கின்றோம்! நாம் மற்றவர்களை ஏமாற்றக்கூடும் - சில வேளைகளில் இதை நாம் செய்கின்றோம்! தங்கள் ஆவிக்குரிய தன்மையினால் மற்றவர்களை வசீகரிக்க முயற்சி செய்தவர் களை நோக்கி இயேசு, "அவர்கள் தங்கள் பலனை அடைந்து தீர்ந்தது" (மத். 6:2, 5, 16) என்று கூறினார். எல்லா விஷயங்களிலும், உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது, நாம் பிறரை விட மேலானவர்கள் என்று நம்மை நினைக்க வைக்க இயலாது (லூக். 18:9-14).

எது மிகவும் உண்மை வாய்ந்தது என்பதைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு, நாம் போலியைப் பரிசோதிக்க முடியும். எது ஆவிக்குரிய தன்மையாக இருப்பதில்லை?

1. இது "கறைபடிந்த கண்ணாடியைக் கண்ணோக்கி பரிசுத்தமாகப் புலம்புதல்" என்பதாக இருப்பதில்லை. பலர் விசேஷித்த உடையணிந்து கொண்டு, "தேவபக்தியாகப் பேசி," பெரும்பக்தியுடன் நடந்து கொள்கின் றார்கள். இப்படிப்பட்டவற்றை இயேசு மாய்மாலம் (நடிப்புச்செயல்) என்று கண்டனம் செய்தார். எல்லா மக்களும் ஏகோபித்த முறையில் ஒப்புக் கொள்ளும் விஷயம் ஒன்றுள்ளது: "சுயநீதி நாறுகிறது." ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது [வெளிப்படையாகக்] காண்பிக்கப்படாத வரையிலும் அழகுமிக்க விஷயமாக உள்ளது.

2. இது ''தனிப்பட்ட (தனிநபருக்குரிய) தேவபக்தி''யாக

இருப்பதில்லை. ‘‘தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய தன்மை’’ என்பது தோல்வியடைகிறது! “மனுஷன் தனிமையாயிருப்பது நல்லதல்ல” (ஆதி. 2:18) என்பதே, தேவன் மனிதரைப் பற்றிக் கூறிய முதல் விஷயமாயிருக்கிறது. “ஒரு மனிதன் என்பவன் மனிதனாயிருப்பதில்லை.” தனிமையாக இருக்கும்படி விடப்பட்ட மனிதன் பிசாசாகி விடக்கூடும்.

நரம்புக் கோளாறாக வளர்ச்சியடையும்,
சுயநலமாகச் சீர்கேட்டை அடையும்,
பகட்டான பெருமை கொள்ளும் ஆவிக்குரிய தன்மையானது,
வன்முறையாகக் கூடும். [அவ்வாறான வேளைகளில்]
ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது மனிதனின் மிகமோசமான பாவமாகக் கூடும்.

பொதுவாக, இன்றைய நாட்களில் மனிதர்கள் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட மதங்களை இழிவாகக் கருதுகின்றார்கள். சபையானது ஆவிக்குரிய தன்மைக்குத் தடங்கல் விளைவிக்கிறது என்று பலர் நினைக்கின்றார்கள்; ஆவிக்குரிய தன்மையும் சபையும் ஒன்றாயிருக்க இயலாது என்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இரட்சிக்கப்பட்ட பாவிகள், சரீரத்தில் (சபையில்) சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள். நாம் “அழைக்கப்பட்ட (குடும்பத்த) வர்களாய்” இருக்கின்றோம். மக்களிடமிருந்தும் வாழ்விலிருந்தும் தங்களை விடுவித்துக் கொள்வதற்காக மனிதர்கள் மலைகளை நோக்கி மந்தையாய்ச் சென்று கொண்டிருந்த வேளையில், இயேசு பூமிக்கு வந்து நம்முடன் இணைந்து கொண்டார். உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது ஒன்றிணைந்த உறவுகளில் [மட்டுமே] காணப்படுகிறது. எவரொருவரும் தனியாக இருந்து ஆவிக்குரிய விற்பன்னராகியிருந்தது இல்லை.

தாழ்மை + கீழ்ப்படிதல் = கீழ்ப்படிதலுள்ள ஊழியர்கள் (பாகம் 1)

யாக்கோபு 4:6-10

"கர்த்தருக்கு முன்பாகத் தாழ்மைப்படுங்கள், அப்பொழுது அவர் உங்களை உயர்த்துவார்" (யாக்கோபு 4:10).

தாழ்மை + கீழ்ப்படிதல் = கீழ்ப்படிதலுள்ள ஊழியர்கள். யாக்கோபு நிருபத்தில் உள்ள நமது வேதபாடப் பகுதியை மீண்டும் வாசியுங்கள். தேவன் விரும்புகின்ற யாவுமாகவும், அவர் பயன்படுத்துகின்ற யாவுமாகவும் இருப்பது "கீழ்ப்படிதலுள்ள ஊழியராய்" இருக்கிறது. "சபை ஊழியர்" என்பது வேதாகம ரீதியான சொற்றொடராக இருப்பதில்லை. கீழ்ப்படி தலுள்ள ஊழியர்கள் தேவனுடன் நடக்கின்றார்கள்; தேவனுடன் நடக்கின்றவர்கள் கீழ்ப்படிதலுள்ள ஊழியக்காரர்களாக இருக்கின்றார்கள். இந்த இரண்டு விஷயங்களும் ஒன்றாக, ஒரே விஷயமாகவே உள்ளன. நமது வேத பாடப் பகுதியில் யாக்கோபு, தாழ்மையுடன் கூடிய கீழ்ப்படிதலானது - கீழ்ப்படிதலுள்ள ஊழியர்கள் என்ற - ஒரே ஒரு விஷயத்தையே உற்பத்தி செய்கின்றது என்று உத்தரவாதப்படுத்துகின்றார். தாழ்மையுடன் கூடிய கீழ்ப்படிதல் என்பது கீழ்ப்படிதல் உள்ள ஊழியர்களுக்குச் சமமானதாக உள்ளது. தேவன் தேவனாக இருக்கின்றார், நான் அவ்வாறு இருப்பதில்லை. தேவனுடன் நடக்கின்ற எவரும் தாழ்மையும் கீழ்ப்படிதலும் உள்ளவராக மட்டுமே இருக்க முடியும்.

தேவனைப் பற்றிய நமது கருத்து எவ்வளவு பெரியதாக உள்ளதோ, அவ்வளவு பெரியதாக நமது தாழ்மையும் இருக்கும். நமது தாழ்மை எவ்வளவு பெரியதாக உள்ளதோ, அவ்வளவு பெரியதாக நமது கீழ்ப் படிதலும் இருக்கும். கிறிஸ்தவத்தில் காணப்படுகிற தனிச்சிறந்த அஸ்திபார ஒழுக்கநெறியாக விளங்குவது தாழ்மை என்பதாகவே உள்ளது. நீங்கள் தாழ்மையைக் கையாளாத வரையிலும், நீங்கள் வேதாகம ரீதியிலான ஆவிக்குரிய தன்மையில் வளர இயலாது. கிறிஸ்தவ நடை என்பது தாழ்மையில் தொடங்கி தாழ்மையில் முடிகிறது.

நமது நவீன கலாச்சாரத்தில், ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது நாகரீக பாணியில் மீண்டும் வந்துள்ளது. ஆயினும், தாழ்மை என்பது "உள்ளாக" இருப்பதில்லை, கீழ்ப்படிதல் என்பது "அரசியல் ரீதியாகச் சரியானதல்ல."

ஆகையால், ஆவிக்குரிய தன்மை என்பதாக ஊக்குவிக்கப்படுவதெல்லாம் ஆவிக்குரிய தன்மையாகவே இருப்பதில்லை. [ஒரு விஷயம்] தாழ்மை யினால் ஆனதாயிராவிட்டால், அது தேவனிடத்திலிருந்து வந்ததாக இருப்பதில்லை! வேதாகம ரீதியான ஆவிக்குரிய தன்மையானது மேட்டிமையை வளர்ப்பதில்லை. தன்முனைப்புள்ள, அருங்கொடைத் தலைவர்களை நாம் ஏன் பாராட்டி/வெகுமதியளித்துப் பின்பற்ற வேண்டும்? கிறிஸ்தவர்கள் எப்போதும் வேற்றுமை நீக்கி இணைவு உண்டாக்குகின்றவர்களாக இருக்க முடியாது, ஆனால் அவர்கள் எப்போதும் தாழ்மையுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

நமது ஊழியர் பிரச்சனை என்பது தாழ்மையின் பிரச்சனை யாகவே உள்ளது. தாழ்மையான மக்கள் மட்டுமே ஊழியம் செய்கின்றார் கள். உங்கள் பிரசங்கியார்கள், நடத்துனர்கள், மற்றும் போதகர்கள் யாவரையும் ஊழியக்காரர்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுங்கள். இதனால்தான் மூப்பர்கள் என்பவர்கள் முதலில் உதவிக்காரர்களாக (ஊழியர்கள், அலுவலர்கள் அல்ல) இருக்க வேண்டும்.

தேவனும் பெருமையும் [ஒன்று] கலப்பதில்லை

யாக்கோபு, "தேவன் பெருமையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கிறார்" (யாக். 4:6ஆ) என்று கூறினார். பெருமையுள்ள ஒரு சபையுடன் அல்லது பெருமையுள்ள ஒரு உறுப்பினருடன் தேவன் எதுவும் செய்வதில்லை. நாம் எப்பொழுதுதான் இதைக் கற்றுக் கொள்வோம்? இயேசுகிறிஸ்து தமது உவமைகளில் பெருமைக்கு எதிராக கூவினார். மேட்டிமையுடன் இருந்த சபைகள், வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் தீவிரமாகக் கடிந்து கொள்ளப் பட்டன. சர்தையில் பெரும்பெயருடன் இருந்த சபை செத்துக் கிடந்தது (வெளி. 3:1). லவோதிக்கேயாவில் இருந்த சபை, "நான் ஐசுவரியவான் என்றும் ... எனக்கு ஒரு குறைவுமில்லையென்றும்" கூறியது (வெளி. 3:17இ). அதைக் காட்டிலும் வேறு எந்தக்கூற்று அதிகம் பாவம் நிறைந்ததும் அதிகம் மதியீனமானதுமாயிருக்க முடியும்? லவோதிக்கேயா [வில் இருந்த சபை] வழக்கமாகத் தனது வெதுவெதுப்பான தன்மைக்காகவே நினைவு கூரப்பட்டது; தேவன் அவர்களின் மேட்டிமையையும் சம அளவில் நினைவு கூருகின்றார். மேட்டிமை நிறைந்த சபை, இந்த உலகத்தை இரட்சிக்க முடியாது.

தாழ்மை மற்றும் நான் அதை எவ்வாறு அடைந்தேன் என்ற புத்தகம் எழுதிய பிரசங்கியாரைப் பற்றி நாம் சிரிக்கின்றோம். நாம் ஒரு காலத்தில், "செருக்குடன் கீழே அமரக்" கூடிய ஒரு பிரசங்கியாரைப் பற்றி அறிந்தோம். மக்கள் தங்கள் "தாழ்மையான கருத்துக்களை" அளிக்கின்றார்கள். தமது "மேட்டிமையான கருத்தை" அளித்தவர் யாரைப் பற்றியாவது நீங்கள் கேள்விப்பட்டு இருக்கின்றீர்களா? விமானப் பணிப்பெண் ஒருத்தி, புகழ்பெற்ற விளையாட்டு வீரர் ஒருவரிடம் [அவர் விமானத்தில் பயணிக்கையில்] இருக்கைப் பட்டியை [பெல்ட்] கட்டிக் கொள்ளும்படி கூறினாள். அவர் கர்வத்துடன், "சக்திமான்களுக்கு இருக்கைப் பட்டி தேவை

யில்லை" என்று கூறினார். அதற்கு அந்தப்பணிப்பெண், உடனடியாக "சக்திமான்களுக்கு விமானமும் தேவையில்லையே!" என்று பதில் அளித்தாள்.

நான் அன்றாடம் எனது மேட்டிமையினால் அதிர்ச்சியூட்டப் படுகின்றேன். கூறப்பட்ட அல்லது செய்யப்பட்ட சில விஷயங்கள் என் உணர்வுகளைப் புண்படுத்துகின்றன, நான் பதில்செயல் செய்துவிடுகின் றேன். பின்பு நான் எனது சுயநலமான சித்தத்தை, எனது மேட்டிமையை, எனது சிறுமையைக் காண்கின்றேன். ஒருவேளை இதுவும், இயேசு பாவிகளை "மதியீனர்கள்" என்று அழைத்தமைக்கு காரணங்களில் ஒன்றாக இருக்கலாம். பாவம் என்பது தேவனுக்கு எதிராக உள்ளது என்பதே அதன் குற்றமாக உள்ளது. நாம் மனச்சாட்சியினால் தாக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். காயப்பட்ட மேட்டிமையுடன் [இதை வைத்துக்] குழப்பிக்கொள்ளாதீர்கள்! மேட்டிமை என்பது விழுங்குவதற்கு கடினமான தாக உள்ளது. மக்கள் தாங்கள் "பாவிகள்" என்று அழைக்கப்படும்போது, கவலைப்படுவது இல்லை; அவர்கள் "நஷ்டம் அடைந்தவர்கள்" என்று முத்திரை குத்தப்படும்போது, சீரழிவுக்கு உட்படுகின்றார்கள். நமது மனம் புண்படுதல் என்பது மனச்சாட்சியினாலா அல்லது மேட்டிமையினாலா?

"பொய்யான தாழ்மை" என்பது நமது மாபெரும் மாய்மாலமாயிருந்து, மோசமானவற்றை மிகவும் மோசமானதாக்கி விடுகிறது. இது தாழ்மை என்ற முகமூடியை அணிந்துகொண்ட மேட்டிமையாக உள்ளது. மனிதன் ஏன் மேட்டிமையாயிருக்க வேண்டும்? அவன் தனது பதிவேடு பற்றி மேட்டிமை யாயிருக்க முடியுமா? மனிதனுடைய பதிவேடு, யுத்தம், இனக்கலவரம், வெறுப்பு, மதவெறி, பொய்யுரைத்தல், ஏமாற்றுதல், பாலுறவில் ஒழுக்கக் கேடு, வன்முறை, குற்றம், ஏழ்மை, மற்றும் அற்பத்தனம் ஆகியவை பற்றியதாகவே உள்ளது! மேட்டிமை என்பது பாவம் யாவற்றையும் விளைவிக்கிற மண் போன்றுள்ளது. மேட்டிமை என்பது மனிதரின் பாவமாக உள்ளது. மேட்டிமை என்பது தனிப்பட்ட வியாதியாக உள்ளது; இதைக் கொண்டுள்ள மனிதரைத் தவிர மற்ற யாவரையும் இது சுகவீனமாக்குகிறது ... ஆனால் கடைசியில் இதைக் கொண்டுள்ளவரை இது கொன்று விடுகின்றது.

கிறிஸ்து தாழ்மையை விளக்கப்படுத்தினார்

மாபெரும் மக்கள் நமக்குள் உயர்ந்த எண்ணங்களை ஊட்டுகின்றார் கள். அவர்கள் மிகவும் பெரிய ஒழுக்கநெறிகளை விவரிக்கக்கூடும், ஆனால் உண்மையிலேயே தாழ்மையைச் செயல்விளக்கப்படுத்தக் கூடிய நபர் யார்? இயேசு மாத்திரமே! அறிவில்லாதவன் மட்டுமே "தாழ்மையில் நான் நிபுணன்" என்று கூறுவார். தாழ்மையான மனிதர் தாழ்மையை உரிமை கோரமாட்டார்! நாம் கொண்டிருக்க வேண்டியவற்றை, தேவனுடைய கிருபையின்றி நாம் கொண்டிருக்க முடியாது! இயேசுகிறிஸ்து மனித இனத்துடன் சேர்ந்து கொண்டு, சிலுவையில் மரித்தபோது, அவரில் தேவன் தம்மையே தாழ்த்தினார் (பிலி. 2:1-11). கிருபையினாலே இரட்சிப்பு என்பது தாழ்மையை விளக்கப்படுத்துகிறது. இயேசு தாழ்மையைப் போதித்துக்

கொண்டு மட்டும் இருந்ததில்லை; அவர் தாழ்மையானவராயிருந்தார். “ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்” என்பது மத்தேயு 5:3-11ல் உள்ள பாக்கியங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. ‘‘எவன் பெரியவனாயிருப்பான்?” என்று சீஷர்கள் கேட்டார்கள் (மத். 18:1). இயேசு ஒரு சிறு பிள்ளையை உதாரணமாக நிறுத்தி, “இந்தப் பிள்ளையைப்போலத் தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் எவனோ, அவனே பரலோக ராஜ்யத்தில் பெரியவனாயிருப்பான்” (மத். 18:4) என்று கூறினார். விருந்துக்கு அழைக்கப் பட்ட விருந்தினர்களிடத்தில் இயேசு, ‘‘தன்னைத்தான் உயர்த்துகிற வனெவனும் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத்தானே தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான்” (லூக். 14:11) என்று கூறினார். இயேசு, தமக்கே உதவி தேவைப்பட்டபோது, அவர் ஊழியம் செய்தார்!

மேட்டிமை என்பது உங்களைப் பற்றியே அதிகமாய்ச் சிந்திக்கிற தாயிருக்கிறது; தாழ்மை என்பது “உங்களைப்பற்றி சிந்திக்காததாக” உள்ளது. உங்களை உங்கள் சிந்தையிலிருந்தும், உங்கள் சிந்தையை உங்களிலிருந்தும் எடுத்துப் போட்டு விடுங்கள். சுயத்தை நாடுதல், சுய மதிப்பு, சுய விழிப்புணர்வு ஆகியவற்றை உளவியல் மேம்படுத்துகின்றது; இயேசுவோ சுயமறுப்பைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தார் (மத். 16:24-27). உங்களையே நீங்கள் வெறுத்து விடுங்கள்; உங்கள் சிலுவையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இயேசு ஒரே ஒரு கட்டளை மட்டுமே கொடுத்துள்ளார்: “என்னைப் பின்பற்றுங் கள்.” ஒருவர் தாழ்மையாயிராவிட்டால், அவர் இயேசுவைப் பின்பற்றவோ அல்லது அவரைப் போலிருக்கவோ இயலாது.

தாழ்மையைப் பற்றிய எனது விளக்கம் என்ன? ‘‘தேவனுடைய நன்மைத்தனம், இரக்கம், கிருபை ஆகியவற்றிற்கு முற்றிலும் தகுதியற்றிருப் பதாகவும், தேவனின்றி எந்த நன்மையும் செய்யத் திராணியற்று இருப்பதாகவும் ஒருவர் கொண்டுள்ள உறுதிப்பாடு (உணர்வு அல்ல) தான் தாழ்மையாகும்.” முதல் கூற்றில் அடங்கியுள்ள இரக்கத்தைப் பற்றி புரிந்து கொள்ளும் நிலைக்கு நாம் வந்துள்ளோம்; ஒருவேளை நாம், இரண்டாம் பாகத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் அல்லது அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருந்திருக்கலாம்; நாம் கிருபையினாலே இரட்சிக்கப்படுகின்றோம்; நாம் கிருபையினாலே ஊழியம் செய்கின்றோம் (எபே. 2:8-10).

தாழ்மை, “தேவனானவருக்கு என்றென்றைக்கும் மகிமை உண்டாவ தாக” (பிலி. 4:20) என்று சத்தம் இடுகிறது. சிலுவையினருகில் மேட்டிமை யுடன் நிற்க யாரால் முடியும்? சத்தியம் தாழ்மைப்படுகிறது. அன்பு தாழ்மைப்படுகிறது. பாவம் தாழ்மைப்படுகிறது. யோவான் 13:3-9ல் பேதுரு, தமது பாதங்களைக் கழுவுவதற்கு இயேசுவை அனுமதிக்க மறுத்த விஷயத்தில் அவர் [பேதுரு] பொய்யான தாழ்மையை விளக்கப்படுத்தினார். இயேசு பேதுருவைக் கூர்மையாகக் கடிந்து கொண்டார். உண்மையான தாழ்மையானது, பேதுரு தம்மை முழுவதுமாக இயேசுவுக்கு கொடுக்கத் தூண்டிற்று.

இயேசு இந்த பூமிக்கு வந்தபோது, தாழ்மை என்பது ஒரு சாம்பல் குவியலை விட அதிகமாய் விரும்பப்படாததாக இருந்தது. அது ரோமர் களைப் பொறுத்தமட்டில் பலவீனமாயிருந்தது; கிரேக்கர்களுக்கு அது

இழிவானதாயிருந்தது. தாழ்மையாயிருத்தல் என்பது பலவீனராக, கோழையாக இருத்தல் போன்றதாகக் கருதப்பட்டது. சிலுவையிலே வைத்த சாபத்தை எடுத்த இயேசு, சிலுவையை கிரீடமாக மாற்றினார். புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு வார்த்தையை இயேசு எடுத்து அதை மகிமையின் மதிப்புமிக்க கிரீடமாக்கினார்! என்ன ஒரு இரட்சகர்!

தாழ்மை என்பது [தாழ்மையாய்] இருத்தல் மற்றும் [தாழ்மையின் ஊழியம்] செய்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. இது இருதயத்தின் பண்பாக உள்ளது. இது நாம் இவ்வாறு இருக்கின்றோம் என்பதாக உள்ளது. ஆயினும், இது ஒரு முடிவாக, ஒரு செயலாக, ஒரு உறுதிப்பாடாகவும் உள்ளது. நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நம்மைத் தாழ்த்துகின்றோம்; நாம் மனிதர்களுக்கு முன்பாக நம்மைத் தாழ்த்துகின்றோம் (ரோமர் 12:3; பிலி. 2:3). மனிதன் தன்னைத் தாழ்த்துதல் என்பதுதான் அவன் தேவனுக்கு முன்பாகச் செய்யும் ஒரே பதில்செயலாக உள்ளது. தாழ்மையானது தன்னைப் பின்வரும் இரண்டு வழிமுறைகளில் காட்சிப்படுத்துகிறது: (1) நேர்மை. இது சுயவிமர்சனத்திற்கான திறன்கொண்டிருத்தல் என்பதாக உள்ளது. நியாயந்தீர்ப்பதில் நாம் முதலாவது நம்மை, மிகவும் கண்டிப்பாக நியாயந்தீர்க்க வேண்டுமென்று இயேசு கட்டளையிட்டார் (மத். 7:1-5). தாழ்மையான மக்கள் தங்களைப் பற்றியே சிரிக்கவும் முடியும். (2) நாணயம். நாம் பிறருக்கு அன்பிலும் நாணயத்திலும் சத்தியத்தைப் போதிக்கின்றோம். பிறர் வெற்றியடைகையில் நாம் அகம் மகிழவேண்டும் என்று தாழ்மை நம்மிடத்தில் கேட்கிறது. இன்னொருவரின் வெற்றி என்னைத் தோல்வி யடையச் செய்வதில்லை! இன்னொருவருக்குப் புகழ் கிடைத்தல் என்பது எனது செலவில் நடப்பதில்லை. பவுல், "சந்தோஷப்படுகிறவர்களுடனே சந்தோஷப்படுங்கள்" (ரோமர் 12:15அ) என்று கூறினார். அகுஸ்தீன் என்பவர், கிறிஸ்தவ மதத்தின் ஒழுக்க விதிகள் பற்றிப் பின்வருமாறு ஞானமான முடிவெடுத்தார்:

> *முதலாவது ஒழுக்க விதி ... தாழ்மை,*
> *இரண்டாவது ஒழுக்க விதி ... தாழ்மை,*
> *மூன்றாவது ஒழுக்க விதி ... தாழ்மை.*[1]

மக்கள் என்னைப் பற்றி மிக உயர்வாகப் பாராட்டுகின்றார்கள், ஆனால் அவர்களின் பாராட்டுரைகள் யாவையும் நான் என்ன செய்துள்ளேன் என்பவை பற்றியதாக உள்ளனவே தவிர, நான் எவ்வாறு இருக்கின்றேன் என்பது பற்றியதாக இருப்பதில்லை. எனது ஐம்பது ஆண்டுகள் ஊழியக் காலத்தில் எவரொவரும் என்னை இயேசுவைப் போல் அதிகம் இருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டியதே இல்லை.

பரிசுத்தவான்கள், தாங்கள் பரிசுத்தவான்கள் என்று அறிவதில்லை

முக்கியமான ஒழுக்கநெறிகள் முரண்பாடுபோல் தோன்றினாலும் மெய்யுரையாக உள்ளன. இவற்றை நேரடியாக தேடிப்பெற முடியா தென்றாலும், நீங்கள் இவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நீங்கள் மகிழ்ச்சியை நேரடியாகத் தேடிப் பெறுவதில்லை, ஆனால் அதை வழியில் கண்டறிகின்றீர்கள். இதற்கான ஆங்கில வார்த்தை "serendipity" *(விரும்பத் தக்க வைகளைத் தற்செயலாகக் கண்டுபிடிக்கும் திறன்) என்பதாகும். மேலும், முக்கியமான ஒழுக்கநெறிகளைக் கொண்டுள்ள மக்கள் தங்களைப் பற்றிய உணர்வுடையவர்களாய் இருக்க மாட்டார்கள். நீங்கள் முக்கியமான ஒழுக்கநெறிகளைக் கொண்டுள்ளதாக நினைக்கின்றபோது, நீங்கள் அவற்றை இழந்து போகின்றீர்கள். தாழ்மையான நபர் தமது தாழ்மையைப் பற்றி அறியாதிருக்கின்றார்! உங்கள் தாழ்மையைப்பற்றி கர்வமாய் இருத்தல் என்பது மிகவும் அற்பத்தனமானதாக உள்ளது. தாழ்மையாயிருப்பதற்காகப் பாராட்டுப்பட்டி கொடுக்கப்பட்ட ஒரு மனிதர் அந்தப் பட்டியை அணிந்து கொள்வதன் மூலமாக, அந்தப் புகழைச் சேதமாக்குகின்றார். ஞானமிக்க மனிதர்கள் "தங்களிடம் கருத்தறிவு எதுவும் இல்லை" என்பதை மாத்திரமே அறிந்துள்ளார்கள். பெருந்தன்மையான மக்கள் தாங்கள் எவ்வளவு குறைவாகக் கொடுக்கின்றோம் என்பதை மாத்திரமே அறிந்துள்ளார்கள். உங்களிடத்தில் கருத்தறிவு எதுவும் இல்லை என்று உணர்ந்தறிய மாபெரும் அறிவு தேவைப்படுகிறது!*

இயேசுவே மீண்டும் ஒரு மாபெரும் விவரிப்பாக இருக்கின்றார். நேர்த்தியான ஒரு இளைஞர் இயேசுவினிடத்தில் ஓடி வந்து, அவருக்கு முன்பாக முழந்தாள்படியிட்டு, அவரை நல்லவர் என்று குறிப்பிட்டு, பின்பு, தமது சொந்த குறைபாடுகள் பற்றி அவரிடத்தில் கேட்டார் (மத். 19:16-22; மாற். 10:17-22 ஐயும் காணவும்). எவ்வளவு ஊக்கமூட்டுவதாக உள்ளது! பின்பு இயேசு அந்த இளைஞரையும் நம்மையும் அதிர்ச்சிக்கு ஆளாக்குகின் றார்: "நீ என்னை நல்லவன் என்று சொல்வானேன்? தேவன் ஒருவர் தவிர நல்லவன் ஒருவனுமில்லையே; ..." (மத். 19:17). பரிபூரணப்பட்ட ஒருவரான இயேசு, தாம் "நல்லவர்" என்று அழைக்கப்பட மறுத்தார்! நாம் எப்படி அவ்வாறு அழைக்கப்படக்கூடும்?

நாம் தாழ்மையுள்ளவர்களும் நல்லவர்களுமாய் இருப்பது அவசியம்; [ஆனால்] அதைப்பற்றி நாம் அறிந்தவர்களாய் இருக்க மட்டும் முடியாது. இது, "அமைதியான வேளையில்" மறைந்து கிடக்கின்ற ஒரு சோதனையாக, ஒரு அபாயமாக இருக்கிறது. நமது அமைதியான வேளை குறித்து நாம் மேட்டிமை அடையக்கூடும் என்பது பரிதாபத்திற்குரிய உண்மையாக உள்ளது! "இதில் நாம் சிறந்தவர்களாயிருப்பதினால், நாம் பிறரைக் காட்டிலும் மேன்மையானவர்கள்!" என்று நாம் முடிவு செய்யக்கூடும். "நீங்கள் என்னைப் போன்றே மாபெரும் நபராயிருக்கும்போது, தாழ்மை யாயிருத்தல் என்பது கடினமாயுள்ளது" என்று ஒருவர் விமர்சித்தார். அப்போஸ்தலர்கள் பெரியவர்களாயிருக்க நாடினார்கள்; ஆனால் அது "சுய

- மாபெரும் தன்மை" என்பதாக இருந்தது . அதை இயேசு கண்டனம் பண்ணினார், ஆனால் அவர் - தாழ்மை என்ற - உண்மையான மாபெரும் தன்மையை அவர்களுக்கு அளித்தார்.

மனந்திரும்புதல் தாழ்மைக்குக் காரணமாகிறது

மனஸ்தாபப்படுகின்ற மக்கள் தாழ்மையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றார் கள். அவர்கள் வேறு எப்படி இருக்க முடியும்? அவர்கள் கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டியவர்களாய், குற்றம் உள்ளவர்களாய், இழந்து போகப்பட்ட நிலையில், உதவியற்ற தன்மையில் இருக்கின்றார்கள். தாழ்மையானது மனந்திரும்புதலை விளைவிப்பதில்லை; மனந்திரும்புதல் தாழ்மையை விளைவிக்கின்றது. மனந்திரும்புதலை நீங்கள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை; மனந்திரும்புதல்தான் உங்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஞானஸ்நானப் படுத்த, கொடுக்க, மருத்துவமனை சந்திப்புக்குச் செல்ல நீங்கள் ஒரு நேரத்தை ஒழுங்கு செய்ய முடியும்; ஆனால் மனந்திரும்புவதற்கென்று எதிர்காலத்தில் ஒரு நேரத்தை நீங்கள் அமைக்க இயலாது. தாவீதின் அறைக் கதவை, பிரசங்கியாரான நாத்தான் வந்து தட்டினபோது, தாவீது அந்த நாளில் மனந்திரும்ப வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு இருந்ததில்லை. அப். 2ல் மூவாயிரம் பேர் (பெந்தெகொஸ்தே என்ற) அந்நாளில் மனந்திரும்ப வேண்டும் என்பதற்கு ஒன்றுகூடியிருந்ததில்லை. தேவனும் சத்தியமும் நமது சித்தத்தை வெற்றி கொள்ளும்போது மனந்திரும்புதல் வருகிறது. அன்றாடம் மனந்திரும்புதல் என்பது நமது அன்றாட நடைக்கு ஒரு உண்மையான வழிகாட்டியாக/அறிகுறியாக உள்ளது.

வேதாகமத்தில் யார் மிகவும் தாழ்மையுள்ள மனிதராக இருந்திருக்க வேண்டும்? "பார்வோன்" என்பதே எனது பதிலாக உள்ளது. தேவன் பார்வோனிடத்திற்கு ஒரு செய்தியாளரையும் (மோசே), பத்து வாதைகளை யும், செங்கடலில் [அவரது படைகளின்] அழிவையும் அனுப்பினார்; ஆயினு ம் அவர் ஒருக்காலும் தம்மைத் தாழ்த்தவில்லை. பேதுருவுக்கும் யூதாஸுக்கும் இருந்த வேறுபாடு என்ன? அவர்கள் இருவருமே இயேசுவுக்கு எதிராகப் பாவம் செய்தார்கள். யூதாஸால் தன்னைத் தாழ்த்த முடியாதிருந்த வேளையில், பேதுரு தம்மைத் தாழ்த்த முடிந்தது என்பதே [அவ்விருவருக்கும் இடையிலிருந்த] வேறுபாடாக இருந்தது. வேத வசனத்தின்படியில்லாததான ஒரு ஜெபத்தை நாம் ஜெபிக்கின்றோம்: "தேவனே என்னைத் தாழ்த்தும்." இருப்பினும் இதைத் தொடர்ந்து ஜெபிக்கின்றோம்! நீங்கள் எதை அர்த்தப்படுத்துகின்றீர்கள் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. (பவுல் அதை 2 கொரி. 12:21ல் கூறினார்.) ஆயினும், ஹோட்ஜ் மாத்திரமே ஹோட்ஜைத் தாழ்த்த முடியும். இது நமது சுய விருப்பத் தேர்வாக உள்ளது. தேவன் நம்மைச் சிட்சிக்க முடியும்; அவர் பல்வேறு சூழ்நிலைகள் வாயிலாகச் செயல்பட முடியும். ஹோட்ஜ் மாத்திரமே மனந்திரும்ப வேண்டும் மற்றும் தம்மைத் தாழ்த்த வேண்டும். சார்லஸ் ஸ்பர்ஜன் என்பவர், "ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் … தாழ்மையாயிருத்தல் மற்றும் தாழ்த்தப்படுதல் ஆகிய

இரண்டுக்குமிடையில் விருப்பத் தேர்வைக் கொண்டுள்ளார்கள் என்று நான் நம்புகின்றேன்'' என்று கூறினார்.[2] *என்று கூறினார். பலமானவர்கள் மாத்திரமே தாழ்மையுள்ள வர்களாக இருக்க முடியும் என்பது முரண்பாடுபோல் தோன்றினாலும் மெய்யுரையாக உள்ளது.*

நன்றியுணர்வு என்பது தாழ்மையின் தாயாக உள்ளது

மேட்டிமை என்பது தாழ்மைக்கு எதிர்ப்பதம் அல்ல; இது நன்றியுணர்வு என்பதாகவே உள்ளது. நீங்கள், "சகோதரர் ஹோட்ஜ் அவர்களே, நான் தர்மத்தினால் பிழைப்பவன் அல்ல" என்று கூறலாம். [ஆனால்] நீங்கள் அவ்வாறானவராகவே உள்ளீர்கள், நாம் யாவரும் அப்படியானவர்களே. உங்கள் குடும்பத்தையும் உங்கள் நண்பர்களையும் கேளுங்கள்! சார்ந் திருத்தல் என்பதே ஆவிக்குரிய தன்மையின் சாராம்சமாக உள்ளது. நாம் யாவரும் உதவியற்றவர்களாக இருக்கின்றோம். பவுல், "தேவன் அருளிய சொல்லி முடியாத ஈவுக்காக அவருக்கு ஸ்தோத்திரம்!" (2 கொரி. 9:15) என்று சத்தம் இட்டார். கிருபை, சிலுவை, சுவிசேஷம் … நன்றியுணர்வு! நாம் நம் அன்னையர்களுக்கு முன்பாக எப்போதும் தாழ்மையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றோம் - அவர்களுக்கு நாம் அவ்வளவாகக் கடன்பட்டுள்ளோம். நன்றியுணர்வுள்ள மக்கள் தாழ்மையாய் இருக்கின்றார்கள்.

இங்கு முரண்பாடு போல் தோன்றும் இன்னொரு மெய்யுரை உள்ளது. தாழ்மை என்பது நமது இருதயத்திற்கு வெதுவெதுப்பான வார்த்தையாக உள்ளது. நாம் அதைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம், அதை விரும்புகின்றோம், அதைப் பாராட்டுகின்றோம், அதைப் புகழ்ந்து கவிதை பாடுகின்றோம்; இருப்பினும் தாழ்மையைப் பற்றி எழுதப்பட்டு மிகச் சிறப்பாக விற்பனை யான புத்தகம் இதுவரையில் இருந்ததில்லை. அந்தத் தலைப்பின் மீது ஒரு சில கருத்தரங்குகள், ஒரு சில ஒலிநாடாக்கள் அல்லது தியானங்கள் மாத்திரம் இருந்துள்ளன. இது மாற்றம் அடையும் என்று நான் நம்புகின்றேன்.

வாருங்கள், என்னுடன் நடவுங்கள்.

"என் நாமம் தரிக்கப்பட்ட என் ஜனங்கள் தங்களைத் தாழ்த்தி, ஜெபம் பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளைவிட்டுத் திரும்பினால், அப்பொழுது பரலோகத்திலிருக்கிற நான் கேட்டு, அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து, அவர்கள் தேசத்துக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பேன்" (2 நாளா. 7:14).

குறிப்புகள்

[1]Adapted from a quotation in John Calvin *Institutes* 2.2.11. [2]Quoted in Tom Carter, comp., *2200 Quotations from the Writings of Charles H. Spurgeon* (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1988), 104.